

– відсутність ефективного інструментарію діагностики, аналізу та оцінки ситуацій, які б враховували дію всіх факторів впливу на розвиток підприємства.

Зроблено висновок, що зазначені проблеми на шляху до розробки ефективної системи діагностики рівня економічної безпеки підприємства свідчать про те, що дана проблема є недостатньо дослідженою. Вирішення цих проблем пов'язано з необхідністю подальшого дослідження і розробки оптимальних методів діагностики рівня економічної безпеки діяльності підприємства.

Література:

1. Довбня С.Б. Діагностика економічної безпеки підприємства як інструмент визначення напрямків його інноваційного розвитку / С.Б. Довбня, Н.Ю. Гічова // Економічний вісник Національного гірничого університету. – 2008. – № 3. – С. 36–42.

2. Коновалова І.О. Дослідження методів діагностики рівня економічної безпеки підприємства [Електронний ресурс] / І.О. Коновалова. – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/SND/Economics/10_konovalova.doc.htm.

3. Кошкина І.А. Методологический подход к проведению диагностики экономической безопасности промышленного комплекса [Електронний ресурс] / І.А. Кошкина, Э.Р. Мубаракшина // Современные исследования социальных проблем. – 2012. – № 8. – Режим доступу : <http://cyberleninka.ru/article/n/metodologicheskij-podhod-k-provedeniyu-diagnostiki-ekonomicheskoy-bezopasnosti-promyshlennogo-kompleksa>.

4. Локтионова Ю.А. Идентификация состояния экономической безопасности предприятия методами диагностики [Електронний ресурс] / Ю.А. Локтионова // Социально-экономические явления и процессы. – 2013. – № 4. – Режим доступу : <http://cyberleninka.ru/article/n/identifikatsiya-sostoyaniya-ekonomicheskoy-bezopasnosti-predpriyatiya-metodami-diagnostiki>.

5. Kasyanova N.V. Diagnosing economic security of an industrial enterprise / N.V. Kasyanova, A.V. Kasyanov // Економіка промисловості. 2014. – № 1. – С. 131–144.

СТРАТЕГІЯ ФІНАНСУВАННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

*Гернего Ю.О., к. е. н., доцент
ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»*

Конкурентоспроможність сучасної національної економіки на міжнародних ринках залежить від можливості забезпечення співставних тенденцій розвитку ключових сфер господарювання, високих результатів діяльності суб'єктів господарювання за рахунок імплементації передових досягнень науки та техніки, прогресивної системи управління. Під впливом нової парадигми розвитку економіки країни, практичного значення набуває поширення принципів сталого розвитку в усі сфери економічної діяльності. Зокрема, поряд із формуванням стратегії сталого розвитку виробництва,

важливо підтримувати сталі тенденції функціонування суб'єктів соціальної сфери, екології та фінансів. Актуальності набуває оцінка заходів, які становлять стратегічну основу фінансування сталого розвитку економіки України.

З огляду на актуалізацію прикладного аспекту наведених вище питань, окремі аспекти привертають увагу широкого кола зарубіжних та вітчизняних дослідників. Зокрема, фінансова складова формування складових сталого розвитку присутня у дослідженнях провідних вітчизняних вчених: О. Амоші, І. Бланка, О. Василика, М. Диби, М. Крупки, І. Лютого, Т. Майорової, С. Онишко, А. Поддєрьогіна та інших відомих авторів. В Україні, на державному рівні, відбувається реалізація державних та національних програм сталого розвитку, розроблено стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» [1]. Метою нашого дослідження є поєднання теоретичних аспектів фінансування сталого розвитку із практикою реалізації стратегії сталого розвитку в Україні.

У теоретичному аспекті, фінансування сталого розвитку визначається, як діяльність установ фінансового сектора економіки, яка пов'язана із забезпеченням фінансовим капіталом потреб економічних агентів щодо реалізації їх стратегій і досягнення цілей сталого розвитку у різних тематичних сферах діяльності – економічній, екологічній та соціальній [2, с. 215]. З огляду на сучасні тенденції розвитку економіки України, О. Амоша пропонує застосовувати програмно-цільове бюджетування з метою поліпшення рівня та якості фінансування цільових програм та проектів, визначає окремі заходи для реалізації запропонованої стратегії (рис. 1).

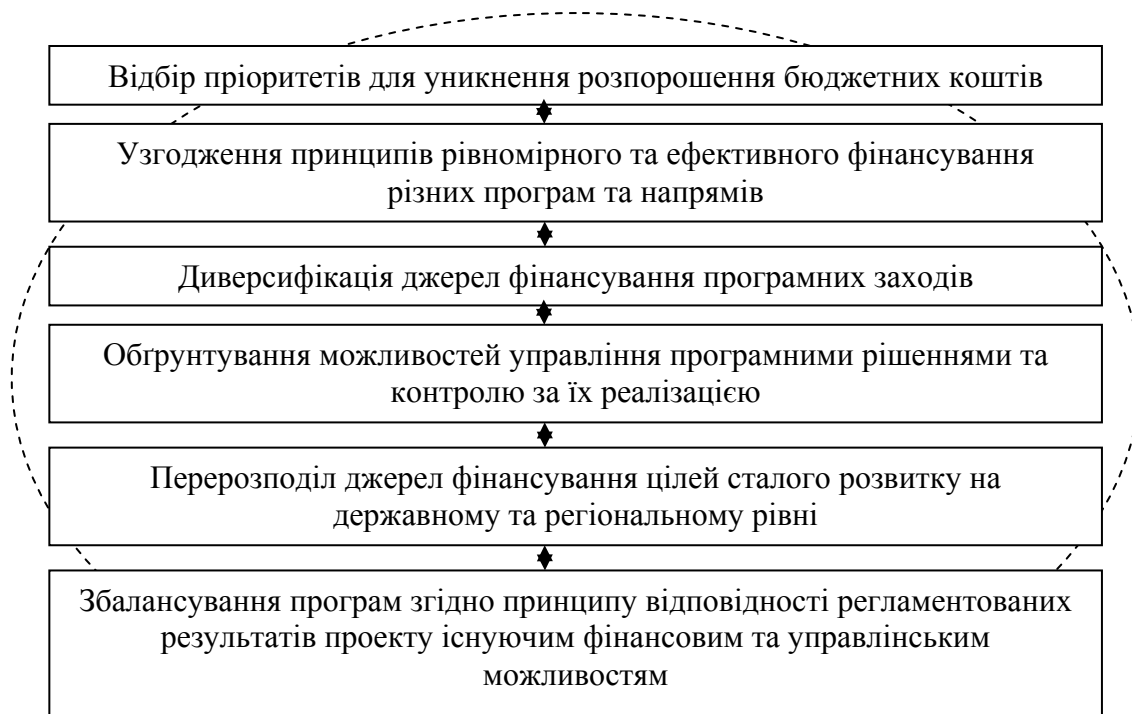

Рис. 1. Стратегічні заходи сталого розвитку: науково-теоретичний аспект

Джерело: узагальнено за матеріалами [3; 4].

Отже, в контексті сталого розвитку, стратегія фінансування має розглядатися з огляду на два протилежні аспекти, а саме: необхідність виокремлення різнопланових стратегічних пріоритетів та розподіл джерел їх фінансування; взаємоузгодження можливостей, механізмів та джерел фінансування сталого розвитку представників різних сфер господарювання.

На практиці, в умовах сучасної економіки України особливої актуальності набуває питання розподілу фінансових ресурсів з-поміж пріоритетних напрямів сталого розвитку. Зокрема, поряд із власне виробництвом, безперечно, серед пріоритетних для фінансування напрямів особливе місце займають оборона та екологічна складова. У Законі України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» видатки на оборону і безпеку держави зросли порівняно із затвердженими показниками попереднього року на 16,9 млрд. грн. та склали 114,5 млрд. грн. (або 5,1% від ВВП) [1]. Аналітичні дослідження можливостей фінансування екологічного сектору підтверджують перспективи акумулювання коштів за посередництвом екологічного фонду, до якого, зокрема, можливо залучити зусилля суб'єктів господарювання. Еколого-орієнтований розвиток можливий у результаті зборів, розміром до 1% від обсягу виробництва підприємства, що користуються природними ресурсами у рамках господарської діяльності [5, с. 10].

В результаті реалізації практичних заходів у рамках фінансування стратегії сталого розвитку передбачається отримання соціального та економічного ефектів, який полягає, зокрема у наступному: зміцнення обороноздатності держави; узгодження порядку перерахування міжбюджетних трансфертів, зокрема, запроваджених в рамках реформи міжбюджетних відносин; оптимізація видатків на утримання закладів освіти та охорони здоров'я, в тому числі за рахунок освітньої та медичної субвенції; пошук нових можливостей збалансування місцевих бюджетів; визначення порядку відбору програм та проектів, що будуть фінансуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку, що дозволить місцевим органам влади самостійно скласти перелік таких об'єктів; регулювання та упорядкування умов дотування місцевих бюджетів за рахунок стабілізаційних фондів державного бюджету; запровадження оновленої моделі взаємозв'язків державного та місцевого бюджетів; формування нормативної бази для середньострокового бюджетного планування; реформи щодо податкового компромісу [1].

Таким чином, з огляду на теоретичний та прикладний аспекти дослідження, в контексті сталого розвитку економіки України, вважаємо за доцільне зосередитися на середньострокових перспективах реалізації стратегії фінансування. Це сформує основу для досягнення синергетичного ефекту розвитку існуючих можливості та результативності інноваційних ідей у довгостроковій перспективі. У галузевому аспекті наголошуємо на важливості подальшого розвитку фінансування соціальних пріоритетів на рівні держави, а також окремих суб'єктів господарювання. Це сприятиме зміцненню соціальної складової, посиленню її інтегрованості у систему сталого розвитку економіки країни.

Література:

1. Стратегії сталого розвитку «Україна–2020» у 2015 році станом на 03.02.2016 р. [Електронний ресурс] // Міністерство фінансів України. – Режим доступу : <http://www.minfin.gov.ua/news/aspekti-roboti/plan-zakhodiv-ministerstva-finansiv-ukrainy-z-vykonання-prohramy-diialnosti-kabinetu-ministriv-ukrainy-ta-stratehii-staloho-rozvytku-ukraina-u--rotsi>.

2. Васильчук І.П. Фінанси сталого розвитку як відповідь на виклики постіндустріальної економіки / І.П. Васильчук // Проблеми економіки. – 2015. – № 2. – С. 213–218.

3. Амоша О.І. про фінансове забезпечення реалізації програм сталого соціально-економічного розвитку [Електронний ресурс] / О.І. Амоша, К.В. Міхальова // Ефективна економіка. – 2014. – № 1. – Режим доступу : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2703>.

4. Чухно І.А. Основні джерела фінансування сталого розвитку територій в Україні / І.А. Чухно // Реформування економічної системи країни в контексті міжнародного співробітництва : [зб. тез наук. робіт учасників Всеукраїнської наук.-пр. конф., м. Одеса, 22–23 липня 2016 р. ; сГО «Центр економічних досліджень та розвитку». – Одеса : ЦЭИР, 2016. – С. 82–85.

5. Іртищева І. Інноваційне оновлення фінансово-економічного механізму реалізації децентралізованої моделі сталого розвитку територіальних громад. / І. Іртищева, М. Стегней // Економіст. – 2015. – № 6. – С. 8–12.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО БІЗНЕСУ В УМОВАХ ПОСТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ЗМІН

*Гращенко І.С., к.е.н., доцент
Національний авіаційний університет*

Реалізація ідей сталого розвитку як держави, так і підприємства потребує стратегічного підходу, який би базувався на зміні філософії мислення менеджменту, що передбачає створення адаптивної системи, яка може постійно поліпшуватися; від погляду, що лише держава є відповідальною за розвиток, до того, що це відповідальність всього суспільства; від централізованого і підконтрольного прийняття рішень до поширення прозорих переговорів, співпраці та узгоджених дій та зосередження уваги на якісних результатах управлінських процесів і процесах участі громадськості; на розвитку, який визначається і фінансується, виходячи насамперед з власних можливостей країни [1; 2].

Ефективне управління організаційними змінами це складне завдання керівників. Організаційні зміни є наслідком процесів прийняття рішень і вирішення проблем, що склалися в організації. Автори й виконавці організаційних змін повинні вирішити багато соціальних, економічних і технічних проблем та прийняти обґрунтовані, ефективні комплексні рішення. Організаційні зміни в ієрархічних організаціях потребують залучення до цього